

## Spøkehistorier.

Flei, jeg skal nå fortelle om en gang jeg var ute på tur. Det høres kanskje ganske utrolig ut, men denne buren var ikke helt normalt. Det vil du skjønne når du leser.

Alt startet en sen oktoberkveld. Jeg hadde jobbet lenge med lekser og kjente at jeg trengde en tur ut. Jeg var nemlig ikke som alle andre. Jeg likte å gå turer vært på kvelden. Vanlig når det var mørk og man kunne se månen på den mørke himmelen. Det kunne man den kvelden. Jeg gikk ut av huset der jeg bodde når klokken var elleve.

Jeg bestemte meg for å gå den faste turen gjennom Gartnerkogen. Gartnerkogen var en mørk og dyster skog, og noen ganger kunne man høre mystiske lyder derfra. Det var det jeg likte så godt med den skogen, den intense trykningen.

Efter at jeg hadde gått inn i skogen blåste det plutselig opp, men jeg fortsatte å gå. Det var alltid vind i Gartnerkogen. Etter at jeg hadde gått i en halv time lynte det å blåse opp til storm og regn. Etter hvert ble det så ille at jeg måtte finne et sted

Å våke ly. I et plutselig lynglimt fikk  
jeg øye på noe jeg aldri hadde hørt  
si for. Et hus. Et stort, mørkt og  
mektig hus på en liten høyde. Det på nesten  
ut av et skilt. Jeg bestemte meg for å gå  
og kikke på for å se om det var noen hjemme.

Jeg gikk opp bakken og banket på. Når jeg  
hadde banket på tre ganger gikk døra opp  
av seg selv. Jeg gikk raskt inn.

- Velkommen.

Den mørkeste og fyllte hele rommet. Jeg fikk frøstinger,  
og grøset. Plutselig kom en mann ut i rommet.  
Han måtte være en butler.

- Du må være Katarina?

- Ehh... ja?

- Ja. Tilkjent i dette huset er en svært  
ensom mann.

- Ok?

- Mann ønsker seg en ny hertuginne